

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 10C/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125376832
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Zajacová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2026:6125376832.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prievidzi sudkyňou JUDr. Katarínou Zajacovou v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. - D. B., E. F. G. XXXX/XX, zast. H. I. F., advokátom so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Štefánikova č. 14, IČO: 30 850 436 proti žalovanej J. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C., B. G. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 138,61 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 138,61 eur s 7,15 % ročným úrokom z omeškania od 30.9.2025 do zaplatenia, na účet č. E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie čiastočne z a s t a v u j e o zaplatenie 2,35 % ročného úroku z omeškania zo sumy 138,61 eur od 12.11.2023 do zaplatenia

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré je p o v i n n á zaplatiť mu žalovaná s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 138,61 eur s príslušenstvom, ktorá predstavovala náhradu škodu vo výške cestovných nákladov z miesta jeho bydliska v C. do miesta bydliska maloletého dieťaťa v C. spôsobenú mu tým, že žalovaná mu dňa 11.11.2023 neumožnila styk s maloletým synom a nepreukázala objektívne dôvody pre nemožnosť realizácie styku, ktorý bol upravený rozsudkom Krajského súdu Trenčín č.k. 19CoP/2/2022-2736 zo dňa 23.6.2022. Odvolací súd zmenil výrok V. rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 9.3.2022 tak, že žalobca bol oprávnený stykať sa s maloletým A. bez prítomnosti žalovanej každý nepárny týždeň v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. a žalovaná bola povinná dieťa na styk so žalobcom pripraviť a odovzdať ho žalobcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy Kultúrneho centra C. nachádzajúceho sa na K. L. B. C., kde jej ho žalobca v stanovenom čase mal odovzdať. V priebehu konania vzal podanú žalobu čiastočne späť o zaplatenie 2,35 % ročného úroku z omeškania zo sumy 138,61 eur od 12.11.2023 do zaplatenia a voči žalovanej uplatnil úrok z omeškania vo výške 7,15 % ročne od 30.9.2025 s poukazom na to, že platobný rozkaz jej bol doručený dňa 29.9.2025, v dôsledku čoho omeškanie u nej nastalo nasledujúci deň 30.9.2025. Na trovách konania uplatnil zaplatený súdny poplatok zo žaloby v sume 25,- eur a trovy právneho zastúpenia.

2. Žalovaná nárok žalobcu na náhradu škody neuznala a žalobu navrhla ako nedôvodnú zamietnuť. V obsahu odporu proti vydanému platobnému rozkazu uviedla, že platobný rozkaz je neoprávnený, bez akéhokoľvek právneho základu a bez akéhokoľvek právneho dôvodu na jeho plnenie. Žalobný návrh je iba ďalším zo série návrhov žalobcu, ktorými takmer permanentne šikanuje žalovanú, snaží

sa zhoršiť jej finančnú situáciu a to najmä z dôvodu, aby následne takýto stav účelovo využíval ako nátlak pri súbežnom rozhodovaní o úprave práv a povinností k maloletému synovi. Tvrdila, že podávaním opakovaných návrhov na náhradu domnejšej škody žalobcu počas obdobia niekoľkých rokov postupne spôsobil na strane žalovanej stav, kedy je vystavená jeho konaním do situácie, že začína byť vážne ohrozená jej finančná situácia, ktorá môže v konečnom dôsledku nepriaznivo ohrozovať aj zabezpečenie starostlivosti o maloleté dieťa, ktorý je zverený do jej starostlivosti. Uviedla, že v prípade akceptácie návrhu žalobcu by na jeho strane vznikol neoprávnený finančný prospech, ktorý by na jeho strane zakladal bezdôvodné obohatenie. Žalobcove tvrdenia považovala za pravdivé, prezentované neobjektívne, účelovo a iba na základe jeho subjektívneho vnímania a subjektívneho výkladu. Poukázala na to, žalobca pri prezentácii svojich dôvodov účelovo vynechával ostatné skutočnosti, ktoré s posudzovanou situáciou úzko súviseli a ktoré musia byť objektívne posudzované v kontexte celého sporu, tak, aby tento bol následne príslušným súdom spravodlivo rozhodnutý. Nepovažovala za pravdivé tvrdenia žalobcu, že sústavne bráni v styku žalobcu s maloletým a že vytvára obštrukcie, ktorými sa snaží mylne vyvolávať dojem, že je ochotná dodržiavať súdne rozhodnutie. Prezentovala názor, že v posudzovanom prípade preukázateľne existovali objektívne okolnosti, na základe ktorých sa styk žalobcu s maloletým nemohol uskutočniť dňa 11.11.2023 a to nielen v tento jeden deň. Poukázala na to, že upozornila žalobcu vopred na to, že tento styk sa s vysokou pravdepodobnosťou neuskutoční a súčasne aj žalobca vedel, že sa predmetný styk s maloletým neuskutoční a to na základe jeho vlastnej vedomosti, predchádzajúcej skúsenosti a aj jeho následného konania po neuskutočnenom styku. Konanie maloletého dňa 11.11.2023, ktoré vo svojom návrhu žalobca úplne opomenul (čo okrem iného jasne preukazuje aj účel podaného návrhu žalobcu a cieľ ktorý žalobca sleduje), bolo spôsobené a zapríčinené okrem iného i predchádzajúcim konaním osôb, ktoré realizovali výkon rozhodnutia a ktoré tým, že uviedli do omylu maloletého, primárne spôsobili absolútne odmietanie styku so žalobcom na strane maloletého. V tejto súvislosti poukázala na to, že dňa 23.7.2023 realizovala sudkyňa Okresného údu Prievidza styk maloletého s otcom a to tým spôsobom, že sa dostavila do miesta trvalého pobytu maloletého a spoločne so Žalobcom, presvedčili maloletého na styk s otcom s tým, že „keď maloletý nechce ísť spať k otcovi, tak ona mu dáva sudcovské slovo, že ho otec večer donesie naspäť domov. Že si má rozmyslieť, či chce ísť tak ako deň predtým, do večera bez prespania.“ Sudkyňa toto sľúbila maloletému trikrát a sľúbil mu to aj otec tak, ako to vyplýva aj zo zabezpečenej zvukovo obrazovej nahrávky. Otec samozrejme maloletého domov nedoniesol a žalovanej argumentoval tým, že vraj vyslovene súd zle pochopila. Následkom takéhoto konania došlo neskôr, teda aj dňa 14.10.2023 k situácii, že maloletý nielenže odmietal styk so žalobcom, ale tesne pred odovzdaním na styk plakal, kričal, že za otcom nejde, schovával sa a v niektorých momentoch sa dostával až do stavu záchvatov a hysterického odmietania styku so žalobcom. Vyššie uvedené skutočnosti vyplývajú aj zo žalobcom predloženej SMS komunikácie, ktorá preukazuje, že žalobca sa primárne nesnaží o riešenie príčiny existujúceho stavu, ale si čisto účelovo zabezpečuje dôkazy na následné podávanie trestných oznámení, uplatňovania domnejšej škody a predkladanie formálnych dôkazov na svoje konanie. Aj z následného konania žalobcu bolo podľa žalovanej zrejmé, že sám žalobca reálne ani nemal záujem o styk, ale prioritne sa sústredil na zabezpečenie si dôkazného materiálu na už vtedy plánované uplatnenie si domnejšej náhrady škody, ktorú mu mala podľa jeho tvrdení spôsobiť žalovaná. K zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 11.11.2023 uviedla, že nie je relevantným dôkazom v prejednávanej veci, pretože z nej nevyplýva žiadna bez dôvodných pochybností preukázaná skutočnosť, je iba úradným záznamom subjektívneho vyjadrenia žalobcu, ktorého pravdivosť nikto nepreveroval. Z tohto dôkazu podľa vyjadrenia žalovanej nevyplýva, že by sa dopustila akéhokoľvek protiprávneho konania, a to či už z pohľadu trestného alebo civilného práva. Z SMS komunikácie, predloženej žalobcom je zrejmé, že sa nepokúšal vzniknutú situáciu konštruktívne riešiť, konal vedome a účelovo tak, aby následne vedel preukázať vznik domnelého nároku na jeho strane. Prezentovala právny názor, že protiprávne konanie musí byť poškodeným preukázané, takisto aj vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou vzniku škody a škodou a jej rozsahom ako následkom týchto príčin. Opomenutie môže privodiť zodpovednosť za škodu, ak ide o opomenutie takej povinnosti, keď škodca bol povinný konať. Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou. Príčinná súvislosť je objektívnou kategóriou a nemožno ju zamieňať so zavinením škodcu. Ku skúmaniu zavinenia, kde sa zavinenie vyžaduje (§ 420 a § 424 OZ) pristúpi súd až potom, keď bola zistená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou (R 47/1984). Dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje poškodeného. Ide o otázku skutkovú, nie právnu. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak vznikla konkrétna majetková ujma, následkom konkrétneho protiprávneho úkonu škodcu, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Príčinou škody môže byť len

také protiprávne konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /ďalej aj len „NS SR“/ sp.zn. 2Cdo 292/2006). O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom porušenia právnej povinnosti škodcu, či právom kvalifikovanej udalosti, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom vzťahu príčiny a následku, a teda, ak je doložené, že nebyť protiprávneho úkonu (škodovej udalosti), ku škode by nedošlo. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne; príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez existencie ktorej by škodový následok nevznikol. Nemusí ísť pritom o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorý sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide a to o príčinu podstatnú. Ak je kauzálna súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody prerušená, ide o tzv. nepriamu škodu. Judikatúra i doktrína presadzujú názor, že za súčasného právneho vzťahu patrí poškodenému nárok na náhradu škody len v prípade priamej škody (ktorá má podobu skutočnej škody alebo ušlého zisku) a nepriama škoda náhrade nepodlieha. Pri priamej škode judikatúra vychádza z toho, že pri nej existuje priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym spôsobením škody a vznikom škody, zatiaľ čo pri nepriamej škode tento priamy príčinný vzťah chýba (rozhodnutie R7/1979). Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ je zodpovednosťou za predpokladané zavinenie. Zavinenie sa právnou teóriou i praxou chápe ako psychický vzťah škodcu k vlastnému konaniu, ktoré sa prieči objektívnemu právu a ku škode ako protiprávnemu výsledku tohto konania. Zbavenie sa zodpovednosti potom znamená, že škodca pri splnení predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu musí preukázať, že škodu nezavinil. Teda musí preukazovať okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo usudzovať to, že škode, vzniknutej porušením právnych povinností, nebolo možné zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné - objektívne posudzované - za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. V posudzovanom prípade nebola podľa žalovanej preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a následným vznikom škody na strane žalobcu. K vzniku domnejšej škody žalobcu, ktorú sám označil, nedošlo pre pasivitu alebo odpor žalovanej, ale výlučne z vôle a konania samotného maloletého dieťaťa. Nimi tvrdené skutočnosti preukazuje s odstupom času aj konanie maloletého, ktoré je priamo zachytené, preukázané a teda dôkazne zabezpečené aj z realizovaných výkonov rozhodnutia, ktoré pravidelne a na výslovnú žiadosť žalobcu vykonáva Okresný súd Prievidza. Aj zo zabezpečených dôkazov Okresným súdom Prievidza, ktoré boli vyhotovené v rámci výkonu rozhodnutia bolo podľa jej názoru možné reálne vidieť, že prioritne žalobca svojím dlhodobým a cieľovým konaním postupne primárne spôsobil stav, ktorým dnes označuje ako porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej. Uplatňovaný nárok žalobcu je nutné v posudzovanom prípade vyhodnotiť v širších intenciách celej situácie, ktorá má podľa tvrdení žalobcu zakladať oprávnenosť jeho nároku. V danom prípade je nutné tiež brať v úvahu aj závery znaleckého dokazovania, ktoré vyplývajú zo znaleckého posudku č. 5/2022, vyhotovené znalkyňou A. I. D., ktorý bol zabezpečený a následne vykonaný na Okresnom súde Bratislava IV vo veci sp.zn. 13P/91/2009. Zo záverov tohto posudku okrem iného vyplynulo, že vzťah maloletého dieťaťa nie je na podvedomej báze narušený ani k jednému z rodičov. Narušenie nastáva situačne pri konfliktoch medzi rodičmi, ktorými je maloleté dieťa zaťažované. Znalkyňa počas vyšetrenia nezistila vedomé tendencie k manipulácii maloletého. Vzájomné narušené vzťahy medzi rodičmi vplývajú výrazne negatívne na maloletého a pretože je maloletý primárne viazaný na matku, tak tieto vzájomné narušené vzťahy rodičov spôsobujú jeho príklon k osobe matky a odklon od osoby otca. Znalkyňa tiež uviedla, že otec matku subjektívne vykresľuje ako psychicky labilnú osobu, čím narúša ich vzájomný vzťah a aj prípadne ochotu matky s otcom lepšie spolupracovať. Matka síce pripravuje maloleté dieťa na styk s otcom, avšak vnútorne sa môže cítiť konaním otca a jeho výroky o jej duševnej poruche dotknutá a má pocit, že otec maloletého nechce spolupracovať a meniť svoj postoj k nej a prispôbovať aj sám seba k potrebám maloletého. Maloletý pretože je na matku naviazaný, môže aj napriek jej snahe o motiváciu syna k stretávaniu s otcom toto stretávanie odmietat', pretože nechce byť od matky dlhodobejšie odlúčený. Z vyššie uvedených záverov znaleckého posudku je zrejmé, že matka - žalovaná sa preukázateľne nedopúšťa a ani sa nemá ako dopúšťať žiadneho takého konania, ktoré by zakladalo jej zodpovednosť na náhradu škody voči žalobcovi, tak ako ju tento prezentuje. Tvrдила, a to aj s odstupom času od posudzovanej udalosti a v súbehu s aktuálnym stavom, ktorý v súčasnosti existuje, že sám žalobca svojím úmyselným a účelovým konaním ďalej intenzívne prehľbuje a zhoršuje situáciu, ktorú v konečnom dôsledku určite veľmi intenzívne vníma aj maloletý. Z uvedeného je teda zrejmé, že príčinná súvislosť medzi domnelou škodou žalobcu a konaním žalovanej, preukázateľne neexistuje. K nenaplnenému styku otca s maloletým nedošlo v dôsledku konania matky, ale preukázateľne z dôvodov, ktoré vychádzali jednoznačne z vôle samotného dieťaťa. V posudzovanom prípade bola zákonná povinnosť preukázať konanie žalovanej povinnosťou žalobcu. Žalobca však takéto konanie žalovanej nepreukázal a svoj nárok zakladá výhradne na subjektívnych domnienkach, ktoré nie sú v

danom prípade na priznanie náhrady škody dostačujúce. Aj na základe predchádzajúcich obdobných prípadov rozhodovaných na Okresnom súde Prievidza žalobca mohol mať a určite aj mal vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, no aj napriek tomu realizoval konanie, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť domnelú náhradu škody. Takýto postup, resp. úmyselné a účelové konanie žalobcu považovala za neprijateľné a v danom prípade je to aj okolnosť, ktorá v rámci všeobecného výkladu vyššie citovaných aplikačných pravidiel pomerne intenzívne oslabuje právny základ žalobcom uplatneného nároku. V tomto prípade neexistuje žiadne aktívne konanie a ani pasivita zo strany žalovanej, ktoré by boli alebo mohli byť príčinnou súvislosťou k ujme tvrdenej žalobcom. Dieťa, ktoré má primeraný vek a rozumové schopnosti, prejavilo vlastnú vôľu, ktorá preukázateľne nie je výsledkom manipulácie matky, ani jej nedostatočnej výchovy alebo vedenia. Z pohľadu existujúcej judikatúry a takisto praxe súdov možno konštatovať, že nemožno vyžadovať od rodiča, aby prinútil dieťa k styku, ak dieťa prejaví dôvodný a konzistentný odpor a zároveň nie je preukázané, že rodič (v tomto prípade žalovaná) tento odpor vyvolala, spôsobila alebo ho udržiava. Zodpovednosť za škodu podľa OZ je viazaná na zavinenie alebo aspoň porušenie právnej povinnosti. Ak žalovaná plnila rozhodnutie súdu o úprave styku tým, že zabezpečila a pripravila dieťa, neporušila žiadnu povinnosť. Žalovaná nemôže a podľa zákona ani nesmie niesť zodpovednosť za výsledok konania alebo rozhodovania sa samotného dieťaťa, ktoré nie je možné nijako z jej strany ovplyvniť. Ak by mal súd posudzovať zodpovednosť žalovanej za nezrealizovaný styk, musel by zároveň odoprieť autonómiu dieťaťu pri jeho vyjadrení vlastnej vôle, čo by bolo v zásadnom rozpore s Dohovorom o právach dieťaťa a nadradenou koncepciou najlepšieho záujmu dieťaťa. V danom prípade neexistuje ani právny titul pre vznik takejto zodpovednosti ani právom chránený záujem, ktorý by bol objektívne porušený konaním žalovanej, ktorá podľa vlastného vyjadrenia žiadnym spôsobom neporušila zákonnú povinnosť a ani nekonala protiprávne. Z uvedených dôvodov nie je možné preukázať vznik škody právneho charakteru, ani jej príčinnú súvislosť s konaním žalovanej. Aj vzhľadom na množstvo a permanentnosť podávania žalôb zo strany žalobcu považovala jeho konanie za konanie majúce znaky zneužitia práva, a to najmä za účelom šikanovania žalovanej. Žalobca svojim konaním postupne, aj keď zatiaľ nepriamo, začína ohrozovať aj najlepší záujem a stabilitu výchovného prostredia maloletého dieťaťa namiesto toho, aby sa konštruktívne snažil o riešenie primárnej príčiny existujúcej situácie. Aj podľa rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike mala za to, že označenému konaniu žalobcu by súd nemal poskytnúť súdnu ochranu. V časti uplatnených úrokov z omeškania mala za to, že úrok ako príslušenstvo uplatnenej sumy je možné dôvodne požadovať od času, kedy malo dôjsť k predpokladanému plneniu v danej výške. Pretože žalobca označenú sumu uplatnil voči žalovanej preukázateľne prvýkrát až v momente podania žalobného návrhu, neexistoval podľa názoru žalovanej zákonný dôvod na priznanie úroku z označenej sumy odo dňa 12.11.2023. Voči žalobcovi uplatnila nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

3. Strany sporu sa na pojednávanie neustanovili. Žalobca neprítomnosť na ňom ospravedlnil prostredníctvom právneho zástupcu a z dôležitého dôvodu ho odročiť nežiadal. Žalovaná predvolanie na pojednávanie v odbernej lehote v mieste bydliska neprevzala. Súd konštatuje, že žalovaná sa v mieste bydliska zdržiava, kde si preberá súdne zásielky, čo bolo zistené z obdobných vecí prejednávaných tunajším súdom týkajúcich sa totožného nároku na náhradu škody uplatneného žalobcom proti žalovanej a totožnú adresu bydliska uviedla aj v odpore zo dňa 15.10.2025, kde jej bol doručený aj platobný rozkaz do vlastných rúk, ktorý osobne dňa 29.9.2025 prevzala. Žalovaná neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnila a z dôležitého dôvodu ho nežiadala odročiť. Súd vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu v súlade s ust. § 180 CSP.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu SMS správ z čl. 10 spisu, zápisnice o podaní trestného oznámenia zo dňa 11.11.2023, rozsudku Krajského súdu Trenčín č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.6.2022, zmluvy o výpožičke zo dňa 24.9.2021, technického preukazu OMV z čl. 9 spisu, odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 15.10.2025, písomného vyjadrenia žalobcu vo veci z čl. 60 spisu, uznesenia o začatí trestného stíhania proti žalovanej zo dňa 17.10.2024, obžaloby podanej na žalovanú zo dňa 23.4.2025, fotodokumentácie z čl. 86 až 89 spisu, ostatných listinných dôkazov v spise založených a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 9.3.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.6.2022, právoplatného dňa 22.7.2022 bol styk žalobcu s maloletým A. dňa 14.10.2023 upravený tak, že bol oprávnený bez prítomnosti žalovanej stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. s tým, že žalovaná bola povinná maloletého na styk so

žalobcom pripraviť a odovzdať mu ho v stanovenom čase pred vchodom do budovy Kultúrneho centra C. nachádzajúceho sa na K. L. B. C., kde jej ho žalobca v stanovenom čase mal odovzdať.

6. Medzi stranami nebolo sporné, že podľa vyššie citovaného rozsudku odvolacieho súdu sa dňa 11.11.2023 žalobca dostavil pred Kultúrne centrum na K. L. B. C., ale k odovzdaniu maloletého žalovanou žalobcovi nedošlo.

7. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že pred dňom 11.11.2023 žalobca niekoľkokrát oslovil žalovanú s otázkou, ako sa má jeho syn, na ktorú mu opakovane neodpovedala. Dňa 10.11.2023 žalobca žalovanej oznámil: „Zajtra odovzdanie na styk na námestí o 10,00 hod.“. Žalovaná na SMS správu neodpovedala. Následne v deň upraveného styku žalobcu s maloletým žalobca žalovanej napísal: „Čakám na námestí“, na čo mu žalovaná odpísala: „A. je oblečený, nachystaný, ale nechce ísť ani do auta, plače, že nejde za tatkom, lebo tatko ho zase večer nedonesie domov.“ Žalobca o 10.00 žalovanej napísal: „Idem pred dom, máš možnosť si rozmyslieť svoje úmyselné konanie a syna mi odovzdať, to čo robíš nášmu synovi veľmi škodí, uvedom si to.“ "Som pred domom, otvor dvere a normálne mi A. odovzdaj." Následne o 10.22 hod. žalovaná žalobcovi napísala: "A. presvedčam, aby išiel, ale plače a schováva sa, že nechce ísť za tatkom, lebo sa bojí, že ho tatko večer nedonesie domov ako minule." Následne žalobca napísal žalovanej ďalšie SMS správy, v ktorých ju vyzval na odovzdanie maloletého.

8. Zo zhodných vyjadrení strán sporu vyplýva, že žalobca následne, po dostavení sa pred rodinný dom, v ktorom žalovaná s maloletým býva, privolal hliadku polície, k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi však nedošlo. Následne žalobca podal v tejto súvislosti na žalovanú trestné oznámenie na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície Prievidza.

9. Dňa 11.11.2023 na OR PZ v Prievidzi, odbore kriminálnej polície bola spísaná zápisnica o trestnom oznámení žalobcu, z ktorej vyplýva, že dňa 11.11.2023 bol oprávnený stretnúť sa so svojím maloletým synom, ale matka mu tak, ako v predchádzajúcich prípadoch maloletého riadne neodovzdala napriek tomu, že táto povinnosť jej vyplývala z vykonateľného súdneho rozhodnutia. Uviedol, že následne po tom, ako matka maloletého sa spolu s maloletým nedostavili na námestie, prišiel pred jej dom, zazvonil pri bráničke, nikto mu neotvoril a matka mu písala SMS správy, v ktorých opakovala to isté napriek tomu, že ju opakovane žiadal, aby mu syna normálne odovzdala. Keďže sa nemal ako k synovi dostať, privolal na miesto samé policajnú hliadku, policajti zazvonil pri bráničke, ako vždy otvoril mu starý otec maloletého a pozval policajta do predsiene domu. Policajti mu uviedol, že matka bola doma, povedala mu, že syn nechce na styk ísť, pričom policajti jeho syna nevidel. Matka dieťa nevydala ani napriek výzve policajta a nepredložila ani žiaden doklad o ochorení dieťaťa. Matka tým zmarila už 127. styk.

10. Zo zmluvy o výpožičke, zo dňa 24.9.2021 uzatvorenej medzi M. H. N. ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom vyplýva, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo VW Tiguan EČV: E. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.9.2021 na dobu neurčitú.

11. Z fotokópie technického preukazu motorového vozidla značky Volkswagen Tiguan, EVČ: SC1195GD (čl. 34 spisu) vyplýva, že vlastníkom motorového vozidla je H. N.. Dátum prvej evidencie vozidla je v technickom preukaze deň 27.8.2018 a okrem iných technických údajov spotreba paliva 7,6 litrov na 100 km. Z informácií dostupných na internete (www.statdat.statistics.sk) vyplýva, že počas kalendárneho týždňa od 6.11.2023 do 12.11.2023 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,587 eur/liter.

12. Z dôvodu opakovane zmarených stykov žalobcu s maloletým Matejom OR PZ Prievidza, odbor kriminálnej polície, prvé oddelenie vyšetrovania pod sp.zn. ČVS:ORP-558/1-VYS-PD-2023 dňa 17.10.2024 začalo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzneslo obvinenie voči žalovanej pre spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

13. Proti vyššie uvedenému uzneseniu podala žalovaná sťažnosť, ktorú uznesením č.k. 2Pv 351/23/3307-150 zo dňa 28.10.2024 prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza zamietla ako nedôvodnú. Z odôvodnenia vyššie uvedeného uznesenia vyplýva, že maloletý A. dokáže a môže byť s otcom bez prítomnosti matky a dokonca, že maloletý s otcom bez prítomnosti matky prespal. Súčasťou

vyšetrovacieho spisu sú aj fotografie a záznamy predložené oznamovateľom, z ktorých je zrejmé, že maloletý počas stykov s otcom sa správal uvoľnene, smial sa. Poukázala takisto na správy Centra pre deti a rodiny Prievidza, ktoré vykonáva odborné poradenstvo, ktoré bolo uložené obvinenej a oznamovateľovi súdom. Zo spisu tiež vyplýva, že vzhľadom na odpozorované reakcie dieťaťa, počas intervencie v prítomnosti matky, by spoločné stretnutie rodičov a dieťaťa nemuselo priniesť očakávaný výsledný efekt. Potrebné je tiež vziať do úvahy a prihliadať na niektoré vyjadrenia maloletého, ktoré nezodpovedajú jeho veku, pričom k niektorým vyjadreniam nemohol sám dospieť, ale tieto musel s najväčšou pravdepodobnosťou prebrať od matky, alebo od iných blízkych osôb, ktoré majú vedomosť o niektorých skutočnostiach súvisiacich s obvinenou, s oznamovateľom a s maloletým A.. Čo sa týkalo tvrdenia obvinenej, že syn styky s otcom odmieta, pre jeho konanie napríklad privolávanie policajných hliadok počas choroby syna, trvaním styku s prespaním, uskutočnenie núteného výkonu rozhodnutia, uvádza, že oznamovateľ sa snaží všetkými dostupnými legálnymi prostriedkami dosiahnuť, aby sa styk so synom realizoval v zmysle rozsudku súdu. Keby sa styk oznamovateľa s maloletým realizoval v zmysle rozsudku, nebolo by potrebné nič riešiť a to ani prostredníctvom polície a súdov a oznamovateľ by nemal dôvod pristúpiť k opatreniam popísaných v sťažnosti. To, že oznamovateľ nerezignoval a naďalej sa snaží o uskutočnenie styku so synom, mu nie je možné dať za vinu. V súvislosti s tým poukazuje napríklad na to, že v dňoch 23.7.2023 a 24.7.2024 sa styk oznamovateľa realizoval so synom bez problémov a to bez prítomnosti obvinenej a aj s prespaním maloletého A. s otcom. Poukázala tiež na to, že ani prehratím zvukových záznamov predložených obvinenou so sťažnosťou nezistila také okolnosti, ktoré by vylučovali vznesenie obvinenia za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

14. Dňa 23.4.2025 bola na žalovanú podaná Okresnou prokuratúrou Prievidza obžaloba pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona z dôvodu opakovaného zmarenia styku otca s maloletým dieťaťom. Vec sa v súčasnosti vedie na tunajšom súde pod sp.zn. 3T/18/2025.

15. Skutočnosť, že vzťah žalobcu s jeho maloletým synom je bezproblémový, preukazoval žalobca v priebehu konania viacerými fotografiami, ktoré sú založené v spise na č.l. 86-89.

16. Podľa § 415 OZ, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

17. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

18. Podľa § 420 ods. 3 OZ, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

19. Zhodnotením skutkového stavu dospel súd k právnomu záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná.

20. Ustanovenie § 415 zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo. Táto povinnosť je vyjadrená slovami, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Ak bola porušená konkrétna povinnosť, použijú sa predovšetkým zodpovednostné následky upravené v konkrétnych ustanoveniach Občianskeho zákonníka, prípadne iného všeobecne záväzného právneho predpisu. Ak neboli porušené konkrétny povinnosti vymedzené v týchto ustanoveniach a určitým konaním alebo nekonaním sa zasiahlo do chránených statkov uvedených v § 415, ktorým sa spôsobila určitá škoda na týchto statkoch, treba si položiť otázku, či ten, kto takto zasahoval, si počínal tak, aby nedochádzalo ku škodám, alebo či si takto nepočínal. Ak si tak nepočínal, porušil povinnosť uloženú mu v § 415 a z porušenia tejto povinnosti mu vznikne zodpovednosť za škodu. Porušenie preventívnej povinnosti uvedenej v § 415 sa stáva dôvodom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škody, pokiaľ sa nedokáže porušenie povinnosti podľa určitého konkrétneho ustanovenia, či už Občianskeho zákonníka alebo iného zákona. Porušením preventívnej povinnosti, ktorým vznikla škoda na zdraví, majetku, na prírode alebo na životnom prostredí, vznikne všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420. Preventívnu povinnosť ukladá § 415 každému, t.j. tak fyzickým, ako aj právnickým osobám.

21. Predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie, pričom zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá (prezumpcia zavinenia). Občianskoprávna zodpovednosť za škodu môže vzniknúť z porušenia zmluvných alebo iných záväzkových povinností, vtedy ide o tzv. zmluvnú alebo záväzkovú zodpovednosť. Môže však vzniknúť aj z porušenia iných povinností zákonom uložených, vtedy ide o tzv. mimozáväzkovú zodpovednosť. Ustanovenie § 420 o všeobecnej zodpovednosti za škodu možno aplikovať tak na prípady záväzkovej, ako aj mimozáväzkovej zodpovednosti. Pri občianskoprávnej zodpovednosti za škodu vzniká záväzkovoprávny vzťah medzi tým, kto za škodu zodpovedá, a medzi poškodeným. Obsahom tohto vzťahu je právo poškodeného požadovať náhradu škody a povinnosť toho, kto podľa zákona za škodu zodpovedá, škodu nahradiť. V odseku 1 je vyjadrená zásada, že každý, t.j. tak fyzická, ako aj právnická osoba, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. Spôsobenie škody inej osobe a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (porušením povinnosti) a vzniknutou škodou sú ďalšími podmienkami vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia. Ďalšou podmienkou vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu je aj zavinené konanie škodcu, aj keď zavinenie škodcu sa podľa odseku 3 predpokladá. Občiansky zákonník nevymedzuje pojem zavinenie. Pri vymedzení tohto pojmu treba vychádzať z toho, že zavinenie je určitý psychický, vnútorný vzťah škodcu k vlastnému konaniu priečiacemu sa objektívnemu právu a ku škode ako k výsledku tohto konania. Naproti tomu príčinnou súvislosťou treba rozumieť určitý objektívny vzťah medzi skutočnosťou zakladajúcou zodpovednosť, t.j. medzi porušením právnej povinnosti, a výsledkom, t.j. škodou. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah je založený na dvoch zložkách: na zložke vedomostnej a zložke vôľovej. Vedomostnou zložkou rozumieme vnímanie, t.j. odraz predmetov a javov v zmyslových orgánoch, ako aj predstavu predmetov a javov, ktoré subjekt vnímal skôr, alebo ku ktorému dospel úsudkom na základe znalostí alebo skúseností. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrožnenie. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka zavinenia. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Pokiaľ odsek 3 ráta s prezumpciou zavinenia, nemá na mysli určitý stupeň zavinenia. V tomto ustanovení sa predpokladá iba nedbanlivostné zavinenie. Existenciu úmyslu treba dokázať.

22. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 9.3.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.6.2022, právoplatného dňa 22.7.2022 bol styk žalobcu s maloletým A. dňa 14.10.2023 upravený tak, že bol oprávnený bez prítomnosti žalovanej stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. s tým, že žalovaná bola povinná maloletého na styk so žalobcom pripraviť a odovzdať mu ho v stanovenom čase pred vchodom do budovy Kultúrneho centra C. nachádzajúceho sa na K. L. B. C., kde jej ho žalobca v stanovenom čase mal odovzdať.

23. Medzi stranami nebolo sporné, že podľa vyššie citovaného rozsudku odvolacieho súdu sa dňa 11.11.2023 žalobca dostavil pred Kultúrne centrum na K. L. B. C., ale k odovzdaniu maloletého žalovanou žalobcovi nedošlo.

24. Predmetom súdneho konania bolo posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu - cestovné náklady, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska v C. do miesta bydliska maloletého dieťaťa v C. za účelom realizovania styku dňa 11.11.2023, ktorý žalobcovi nebol umožnený a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodiť, že škode nemohla zabrániť a jej vznik nezavinila.

25. Z predloženej SMS komunikácie medzi stranami bolo preukázané, že pred dňom 11.11.2023 žalobca niekoľkokrát oslovil žalovanú s otázkou, ako sa má jeho syn, na ktorú mu opakovane neodpovedala. Dňa 10.11.2023 žalobca žalovanej oznámil: „Zajtra odovzdanie na styk na námestí o 10,00 hod.“. Žalovaná na SMS správu neodpovedala. Následne v deň upraveného styku žalobcu s maloletým žalobca žalovanej napísal: „Čakám na námestí“, na čo mu žalovaná odpísala: „A. je oblečený, nachystaný, ale nechce ísť ani do auta, plače, že nejde za tatkom, lebo tatko ho zase večer nedonesie domov.“ Žalobca o 10.00 žalovanej napísal: „Idem pred dom, máš možnosť si rozmyslieť svoje úmyselné konanie a syna

mi odovzdať, to čo robíš nášmu synovi veľmi škodí, uvedom si to." "Som pred domom, otvor dvere a normálne mi A. odovzdaj." Následne o 10.22 hod. žalovaná žalobcovi napísala: "A. presvedčam, aby išiel, ale plače a schováva sa, že nechce ísť za tatkom, lebo sa bojí, že ho tatko večer nedonesie domov ako minule." Následne žalobca napísal žalovanej ďalšie SMS správy, v ktorých ju vyzval na odovzdanie maloletého.

26. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k právnomu názoru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého so žalobcom, keď bez akéhokoľvek relevantného objektívneho dôvodu maloletého na stretnutie s ním nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Svojím (ne)konaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným súdnym rozhodnutím a zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi a zároveň nesplnila ani prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

27. Je zrejmé, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu jej z vykonateľného súdneho rozhodnutia, umožniť dňa 11.11.2023 stretnutie žalobcu s maloletým dieťaťom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Bolo potom preukázané, že jeho cesta dňa 11.11.2023 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom čoho je i podanie trestného oznámenia žalobcu na žalovanú zo dňa 11.11.2023. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 11.11.2023 právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 9.3.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.6.2022 v rozsahu tohto rozhodnutia a súčasne bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s dieťaťom umožniť a prípadne žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa vrátiť o 18.00 hod. toho istého dňa. Bolo preukázané, že škoda žalobcu pozostávajúca zo vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia s maloletým dieťaťom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia dieťaťa so žalobcom poruší jeho právo na styk s maloletým a teda poruší povinnosť uloženú jej vykonateľným súdnym rozhodnutím. Vo veci žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť však žalovaná v konaní nijako nepreukázala a takisto nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s dieťaťom v uvedený deň realizovať. Dňa 11.11.2023 žalovaná neumožnila žalobcovi ani vizuálny kontakt s maloletým, nestretla sa s ním v snahe celú vec na mieste riešiť, vopred žalobcu neinformovala o objektívnej prekážke, pre ktorú sa jeho stretnutie s maloletým nebude môcť v daný deň uskutočniť. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že vyššie uvedené vykonateľné súdne rozhodnutie je žalovaná povinná rešpektovať a plniť si svoju povinnosť v súdom určenom čase maloletého na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk mu umožniť. Neobstojí jej obrana, že „tesne pred odovzdaním na styk so žalobcom maloletý plakal a styk s ním odmietal. Uvedené tvrdenia žalovanej zostali v konaní nepreukázané. Dňa 11.11.2023 nezistila ani hliadka polície, ktorá sa dostavila do miesta bydliska žalovanej a maloletého a ktorej bolo umožnené vstúpiť do obydlija žalovanej, opodstatnenosť prekážok na strane žalovanej, ktoré je objektívne bránili v splnení povinnosti odovzdať maloletého žalobcovi za účelom realizácie jeho styku s dieťaťom.

28. Žalovaná v konaní poukazovala na to, že maloletý odmietal styk s otcom, čo nedokázala nijakým spôsobom ovplyvniť. Súd opätovne uvádza, že táto okolnosť nič nemení na povinnosti žalovanej pripraviť dieťa na styk so žalobcom podľa právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno neunesla. Po vykonanom dokazovaní nebola preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila dňa 11.11.2023 jeho stretnutiu so žalobcom. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa nej styk so žalobcom odmietat' a preto považovala nesplnenie si súdom uloženej povinnosti týkajúcej sa odovzdania maloletého na styk so žalobcom, za súladné s najlepším záujmom maloletého. Je síce pravda, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo už zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté

dieťa a pokiaľ bolo vo veci starostlivosti súdu o maloletého určitým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nie je prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a preukazovala neexistenciu zavinenia žalovanej. Žalobca sa dňa 11.11.2023 domáhal stretnutia s maloletým podľa vykonateľného rozhodnutia súdu. Treba mať v každom prípade na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa závislé na žalovanej, ktorá ho má vo svojej starostlivosti a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danom prípade nestalo. V tejto súvislosti považuje súd za potrebné uviesť, že na jar roku 2023 sa uskutočnil styk žalobcu s maloletým a maloletý u neho aj prespal. Stretnutie maloletého so žalobcom bolo bezproblémové, o čom svedčia aj viaceré fotografie vyhotovené žalobcom v tomto období, na ktorých sa maloletý v prítomnosti žalobcu tvári šťastne.

29. V konaní bolo preukázané, že žalovaná pred dňom 11.11.2023, prípadne dňa 11.11.2023 žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov. Za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku dieťaťa so žalobcom. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoju maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uložených povinností maloletého syna na styk so žalobcom riadne pripraviť. Nepreukázala, že vyvinula akékoľvek úsilie, resp., že by uskutočnila konkrétne opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k jeho pozitívnej motivácii na stretnutie so žalobcom a k riadnemu odovzdaniu maloletého žalobcovi na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody (žalobca dňa 11.11.2023 maloletého ani nevidel).

30. S poukazom na vyššie uvedené zistenia bolo preukázané, že neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým dňa 11.11.2023 nebolo v dôsledku ospravedliteľného dôvodu, ale išlo o úmyselné a protiprávne konanie žalovanej. V tejto súvislosti súd zhodne s tvrdením žalobcu uvádza, že opakované žalobné návrhy otca podávané na súd z dôvodu opakovaného neumožnenia žalovanej žalobcovi stretnúť sa s dieťaťom, nie je možné označiť za šikanózne konanie žalobcu, pretože z jeho strany ide len o reakciu na opakované a vedomé porušovanie súdnych rozhodnutí žalovanou.

31. Vzhľadom k tomu, že žalobca preukázal všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením cestovných nákladov z miesta jeho bydliska do C. a späť dňa 11.11.2023 za účelom realizácie jeho styku s dieťaťom na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia a žalovaná nepreukázala, že škodu nezavinila, súd žalobu považoval za dôvodnú a vyhovel jej.

32. Pokiaľ ide o rozsah uplatnených cestovných nákladov za cestu z C. O. C. a späť, teda o výšku náhrady škody, žalobca pricestoval na styk s maloletým osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v tom čase v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne. Vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. V konaní zo strany žalovanej nedošlo k spochybneniu, resp. popretiu týchto skutkových tvrdení žalobcu, preto súd považoval uvedené skutkové tvrdenia za nesporné a nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa Zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v znení neskorších predpisov v súvislosti s použitím osobného motorového vozidla na cestu z C. O. C. a späť za preukázaný.

33. Cesta žalobcu z miesta bydliska C. - E. F. do miesta stretnutia s maloletým, C., K. L. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. Podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 Zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách si žalobca uplatnil základnú náhradu v sume 93,74 eur (0,252 eur x 372 km podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 247/2023 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty v sume 44,87 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 6.11.2023 do 12.11.2023 v sume 1,587 eur/liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km. Celkom predstavujú žalobcom uplatnené cestovné náklady sumu 138,61 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady

škody spočívajúcej vo vynaložených cestovných nákladoch za účelom realizácie styku podľa Zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v znení neskorších predpisov, aj v týchto prípadoch ide o ustálenú súdnu prax (napr. rozhodnutie R 12/90, rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020, rozsudok Krajského súdu Trenčín č.k. 27Co/62/2023-261 zo dňa 23.11.2023, rozsudok Krajského súdu Trenčína č.k. 8Co/2/2025-181 zo dňa 26.3.2025).

34. Omeškanie žalovanej bolo posúdené podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Výška úroku z omeškania zodpovedá § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Počiatok omeškania žalovanej bol ustálený od 30.9.2025, t.j. deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanej, kedy bola žalobcom prvýkrát vyzvaná na náhradu škody.

35. O čiastočnom zastavení konania o zaplatenie 2,35% ročného úroku z omeškania zo sumy 138,61 eur od 12.11.2023 do zaplatenia súd rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti.

36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol vo veci úspešný, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v plnej výške, 100%. Neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje, písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu, Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti.